

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/10/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312010071
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adriana Némethová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4312010071.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adriany Némethovej a členov senátu JUDr. Zity Matyóovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci proti obžalovanému V.. N. R., pre zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Levice (ďalej len „okresný prokurátor“) proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 07.09.2016, sp. zn. 2T/16/2012, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 20.04.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný V.. N. R. (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Levice č. 2Pv 550/08-59 zo dňa 19.01.2012 pre skutok kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písmeno a/ Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že:

dňa 21.04.2004 si na Obvodnom pozemkovom úrade v Leviciach uplatnil nárok na vrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území H. a V. G., okres W., patriacich pôvodne osobe neb. U. R. (zomrel dňa XX.XX.XXXX) v zmysle § 5 odsek 1 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom v znení neskorších predpisov, a to aj napriek tomu, že vedel, že nespĺňa podmienky na navrátenie vlastníctva podľa § 2 odsek 2 písmeno c/ uvedeného zákona, následne na základe ním predložených nepravdivých čestných prehlásení svedkov bol vydaný rozsudok Okresného súdu Levice sp.zn. 8P 180/2004 zo dňa 20.07.2004 o osvojení a určení otcovstva, v ktorom bolo uvedené, že nebohý U. R., zomrelý dňa XX.XX.XXXX, je starým otcom V.. N. R., na základe návrhu obvineného zo dňa 18.05.2004 podaného prostredníctvom advokátky JUDr. Beáty Hilvertovej, na základe ktorého rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Leviciach č. XX/XXXX zo dňa 29.09.2004, právoplatným dňa 29.10.2004 bolo priznané právo na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z.z. V. N. R., nakoľko obvinený mal spĺňať podmienky § 3 odsek 1 písmeno m/ uvedeného zákona na priznanie práva na náhradu za pozemky kat. A. V. G. a H. identifikované podľa pozemkových hárkov č. XXX, XXX, XXXX, XXXX, ktoré prešli do vlastníctva štátu bez právneho dôvodu, následne mu bola vyplatená finančná náhrada vo výške 48.621,-Sk (1.613,92 eur) na základe platobného príkazu Slovenského pozemkového fondu Bratislava, regionálny odbor W. č. XXXX/XX/RO-XX/Fá zo dňa 10.10.2005, náhradný pozemok v okrese W. v hodnote 1.207.520,- Sk (40.082,38 eur) na základe zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 24.02.2006 uzavretej medzi Slovenským pozemkovým fondom ako prevodcom a V.. N. R. ako nadobúdateľom, náhradný pozemok v okrese H. v hodnote 1.965.251,-Sk (65.234,38 eur) na základe uzavretej zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam zo dňa 05.04.2006 medzi Slovenským pozemkovým fondom ako prevodcom a V.. N. R. ako nadobúdateľom, čím spôsobil škodu Slovenskému pozemkovému fondu v celkovej výške 106.930,62 eur (3.221.392,-Sk)

pretože, nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 odsek 3 Trestného poriadku súd poškodeného Slovenský pozemkový fond, Búdková 36, Bratislava, IČO: 17335345 s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

Súd I. stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaných dôkazov bolo preukázané, že obžalovanému bol priznaný nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam po pôvodných vlastníkoch U. a Y. R. podľa zák. č. 503/2003 Z.z. rozhodnutím Obvodného pozemkového úradu v Leviciach a to aj na základe právoplatného rozsudku Okresného súdu Levice sp.zn. 8P 180/2004, ktorým sudkyňa JUDr. Koczanová určila, že neb. U. R. je starým otcom obžalovaného a obžalovaný tak na základe zmlúv o bezodplatnom prevode vlastníctva k nehnuteľnostiam a vyplatenej finančnej náhrady získal majetkový prospech v celkovej výške 106.930,62,- eur. Spoločný základ podvodných konaní spočíva v „omyle“ inej osoby (osoby odlišnej od páchatel'a). Omyl je rozpor predstavy so skutočnosťou, pričom v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu musí mať určitú „kvalitu“ (nestačí akákoľvek nepravda) a musí byť prostriedkom spôsobilým na oklamanie iného v konkrétnej situácii. Ak však osoba v omyle vykonávajúca majetkovú dispozíciu má povinnosť (vyplývajúcu zo zákona, zo zmluvy alebo zvyklostí) preskúmať tvrdenia iných osôb, a to prostriedkami bežne dostupnými a v obdobných prípadoch aj bežne používanými, nie je možné len uvedenie nepravdy, bez ďalšieho považovať za „uvádzanie do omylu“ v zmysle skutkovej podstaty trestného činu podvodu. Rovnako je potrebné brať do úvahy aj tzv. dodržanie obvyklej miery opatrnosti osoby, ktorá je uvádzaná do omylu alebo ktorej omyl chce páchatel' využiť. /NSSR sp.zn. 2Tdo V21/2013/. Vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný dosiahol vydanie uvedených rozhodnutí za účelom získania majetkového prospechu tým, že by niekoho uviedol do omylu a svojím konaním naplnil skutkovú podstatu trestného činu podvodu podľa § 221 odsek 1, odsek 3 písm. a/ Trestného zákona. Z obžaloby prokurátora nie je zrejme, koho mal obžalovaný uviesť do omylu, resp. koho omyl mal využiť a čím rozsudok Okresného súdu Levice sp.zn. 8P 180/2004, ktorý bol právnym titulom na uplatnenie reštitučného nároku obžalovaného bol vydaný v konaní, ktoré sa začalo na základe návrhu, ktorý za obžalovaného podala právna zástupkyňa, ktorá zúčastnila konania a navrhla aj zmenu petitu. Obžalovaný na pojednávaní nebol vypočúvaný a neb. T. R. zastupovala ustanovená opatrovníčka. Vykonaným dokazovaním nebolo preukázané, že by obžalovaný nejakým spôsobom ovplyvňoval sudkyňu ako má vo veci rozhodnúť, resp. že má nezákonne rozhodnúť. Sudkyňa vykonala dokazovanie len listinnými dôkazmi, ktoré podľa jej vyjadrenia považovala za dostatočné na rozhodnutie. Ak by aj skutočnosti uvedené vo vyhlásení L. K. neboli pravdivé, najmä s poukazom na dátumy úmrtia U. R. a obdobia, v ktorom L. K. pracoval v kaštieli, a teda, že s U. R. ani neprišiel do kontaktu, bolo povinnosťou sudkyne posúdiť hodnovernosť dôkazov, ktoré boli k návrhu predložené a či je možné na základe takýchto dôkazov rozhodnúť. Navyše sudkyňa rozhodla o určení starootcovstva, ktoré náš právny poriadok nepozná, a to aj napriek tomu, že otec obžalovaného N. R. mal vo svojom rodnom liste zapísaného otca a toto otcovstvo nebolo zrušené. Obžalovaný však svojím konaním nemohol ovplyvniť ako a o čom súd rozhodne, nakoľko rozhodnutie závisí od úvahy súdu, resp. sudcu či je možné alebo nie je možné rozhodnúť o uplatnenom návrhu na základe právnych predpisov a dôkazov. Nebolo ani preukázané, že by rozsudok sudkyňa vydala za tým účelom, aby si mohol obžalovaný uplatniť reštitučný nárok a tieto skutočnosti nevyplynuli ani z rozsudku, ktorým bola sudkyňa uznaná vinnou z trestného činu zneužitia právomoci verejného činiteľa. Pokiaľ by sudkyňa vo veci riadne preverila skutkový stav veci, vypočula svedkov, neporušila procesnoprávne a hmotnoprávne ustanovenia zákona, ako to vyplýva z rozsudkov, ktorými bola odsúdená, zrejme by nevydala rozsudok o určení toho, že U. R. bol starým otcom obžalovaného, čiže by neexistoval právny titul na uplatnenie reštitučného nároku. Súd dospel k záveru, že obžalovaný sa nemohol dopustiť trestného činu podvodu vo vzťahu k Okresnému súdu Levice pri rozhodovaní o určení otcovstva, teda súd uviesť do omylu za účelom získania nejakého majetkového prospechu, pretože súd bol povinný vykonať riadne dokazovanie a zistiť skutkový stav bez akýchkoľvek pochybností. Obžalovaný ako účastník konania nemohol súd uviesť do omylu alebo využiť jeho omyl ani vo vzťahu k procesnoprávnym a hmotnoprávnym predpisom, nakoľko sa má za to, že súd pozná právo a teda nie je spôsobilým subjektom na uvedenie do omylu, resp. subjektom, voči ktorému sa možno dopustiť podvodu. Rozsudok, ktorý bol vydaný sa stal právoplatným, nakoľko nebol nikým napadnutý a teda bol právoplatný aj v čase rozhodnutia o uplatnenom reštitučnom nároku Obvodným pozemkovým úradom v Leviciach a išlo o rozsudok, ktorým bolo rozhodnuté o osobnom stave a taký rozsudok je záväzný pre každého. Taktiež má súd za to, že nebolo jednoznačne preukázané, že by obžalovaný uviedol do omylu poškodeného Slovenský pozemkový fond Bratislava a Obvodný pozemkový úrad Levice, keďže tento konal a rozhodoval o nároku na základe predložených nikým nespochybnených dokladov a právoplatného rozsudku Okresného súdu Levice, ktorý bol pre neho záväzný, o ktorom nemohol mať pochybnosti a právoplatným rozsudkom súdu nemohol byť uvedený do omylu. Aj svedkyňa V.. D. ako aj splnomocnený zástupca Slovenského pozemkového fondu sa vyjadrili, že z rozsudku Okresného súdu Levice vyplývalo, že obžalovaný je oprávnenou osobou,

nemali pochybnosti o rozsudku a v záujme zachovania právnej istoty ani neboli oprávnení nerešpektovať právoplatný rozsudok súdu. Rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu Levice bolo zrušené a ďalšími rozhodnutiami, či už správnych orgánov a následne rozsudkami KS v Nitre a NS SR rozhodnuté, že obžalovaný nepreukázal, že je právnym nástupcom po pôvodných vlastníkoch, resp. nebolo hodnoverne preukázané, že Y. R. je súrodencom N. R., ako aj to, že N. R. otec obžalovaného bol synom U. R., pretože rozsudok Okresného súdu Levice túto skutočnosť neurčoval. Uvedené rozhodnutia však môžu byť podkladom na uplatnenie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo obžalovanému prevodom vlastníctva k pozemkom, resp. vyplatením finančnej náhrady, avšak ani z týchto rozhodnutí nevyplýva, že by mal obžalovaný niekoho uviesť do omylu. Súd I. stupňa preto nemal preukázané, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a preto obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa ustanovenia § 285 písmeno a/ Trestného poriadku.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie okresný prokurátor, ktoré odôvodnil tým, že s poukazom na zadovážené dôkazy súd tieto vyhodnotil jednostranne, v prospech obžalovaného, a nevzal do úvahy niektoré okolnosti prípadu, na základe čoho dospel k nesprávnemu záveru o tom, že sa skutok nestal. Z listinných dokladov vyplýva, že rozsudok Okresného súdu Levice súčasťou uplatneného reštitučného nároku zo dňa 21.04.2004 pôvodne nebol, obžalovaný ho zabezpečil až po prerušení konania na uvedenom úrade a výzve, aby návrh doplnil predložením listiny preukazujúcej spôsob prechodu pozemkov na štát. Obžalovaný návrh na určenie starootcovstva odôvodnil naliehavým právnym záujmom a účelom vydania rozsudku, aj keď to aktéri nikdy nepriznali, bolo jednoznačne preukázanie potrebného príbuzenského vzťahu obžalovaného ako reštituenta, čo nepochybne vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu Levice z 29.09.2004. Svedok K. prehlásil, že dokument podpísaný u notára v Maďarsku, z ktorého rozsudok OS Levice sp. zn. 8P/180/2004 vychádza, nezodpovedá tomu, čo on pri návšteve obžalovaného uvádzal a poprel, že sa s obžalovaným rozprával o tom, že ml. N. R. bol synom U. R. a Z. R.. Obžalovaný zabezpečoval vyhlásenie svedka osobne s tým, že notár osvedčoval iba podpis na listine, nie však jeho obsah. Preto obžalovaný musel byť uzročený s tým, že vyhlásenie nie je v súlade so skutočnosťou a teda, že bude podkladom na také rozhodnutie súdu, ktorému nezákonným spôsobom umožní získať majetky v reštitúcii. V tejto súvislosti mal súd prihliadnúť aj na to, že pokiaľ sa otec obžalovaného narodil 08.05.1915 a Z. R. sa mala podľa obžalovaného „zblížiť“ s U. R. až po tom, čo jej manžel narukoval na vojnu vyhlásenú 28.07.1914, musel byť splodený v období augusta 1914, čo takisto nezodpovedá predpokladu otcovstva U. R.. Jedine obžalovaný mal právny záujem a teda motív zabezpečiť daný právny stav, pričom konštatácia príbuzenského vzťahu starý otec - vnuk bola dosiahnutá trestným činom, čo vyplýva z rozsudku Okresného súdu Nové Zámky z 05.10.2010, sp. zn. 3T/188/2010. Preto pokiaľ obžalovaný vedel, že rozsudok o osobnom stave, o ktorom ale Obvodný pozemkový úrad Levice nemal dôvod pochybovať, vychádzal z nepravdivých skutočností a napriek tomu si uplatnil nárok na vrátenie vlastníckych práv k nehnuteľnostiam, konal v úmysle obohatiť sa na škodu iného, v dôsledku ním vyvolaného omylu a teda sa trestného činu dopustil.

Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/ Trestného poriadku a vec podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátiť súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu uviedol, že všetko, čo bolo v konaní o reštitučnom nároku predložené, bolo v súlade so zákonom. Spochybňovaný rozsudok Okresného súdu Levice je právoplatný a právne záväzný a na základe uvedeného obžalovaný jednoznačne spĺňa a stále spĺňa ako oprávnená osoba podmienky na priznanie práva na náhradu za pozemky, ktoré prešli do vlastníctva štátu na základe reštitučného zákona. To, že rozhodnutie Okresného úradu Levice bolo zmenené, je samostatným správnym konaním a obžalovaný žiaden podvod nespáchal a v súčasnosti je podaná ústavná sťažnosť. Z pohľadu všetkých konaní vedených v danej veci, poukázal na tú skutočnosť, že nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by nebol v súlade so zákonom, žiaden falzifikát. V konaniach obžalovaného však absentujú všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu a je neprijateľné, aby bol ktokoľvek stíhaný a odsúdený za konanie, ktorým využíval svoje zákonné právo na navrátenie vlastníctva. V obdobných trestných veciach boli obžalovaní oslobodení a podstata oslobodzujúcich rozsudkov spočívala v tom, že obžalovaní nepredložili nepravdivé listiny, pričom súd ani pozemkový úrad, ako štátne orgány, nie je možné uviesť do omylu.

Na verejnom zasadnutí zástupkyňa krajského prokurátora zotrvala na písomných dôvodoch odvolania okresného prokurátora a navrhla zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajkyňa obžalovaného na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania prokurátora zotrvala na dôvodoch vyjadrenia k podanému odvolaniu a navrhla odvolanie prokurátora podľa 319 Trestného poriadku zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí sa k dôvodom odvolania prokurátora nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie okresného prokurátora je nedôvodné.

Odvolací súd pri preskúmaní správnosti postupu prípravného konania z predloženého materiálu zistil, že v tomto konaní bol zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti, dôležité pre trestné stíhanie uvedené v § 119 odsek 1 Trestného poriadku, ktoré súd I. stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie. Pri vykonávaní dôkazov orgány činné v tomto konaní postupovali podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku.

Súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní pri vykonaní dôkazov postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku, ako i ďalších ustanovení upravujúcich spôsob vykonávania dôkazov v trestnom konaní, pričom sa nedopustil žiadnych podstatných chýb v zmysle § 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti zistil, že okresný súd vykonal všetky dostupné dôkazy na zistenie skutkového stavu veci a tieto vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti podľa § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom tak dospel k správnym skutkovým zisteniam.

Aj podľa názoru krajského súdu, výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňujú postup podľa § 285 písmeno a/ Trestného poriadku, pretože nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že skutok sa stal spôsobom uvedeným v obžalobe prokurátora, t.j. za okolností zakladajúcich trestnosť činu.

Je potrebné uviesť, že krajský súd sa stotožňuje s úvahami súdu I. stupňa uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku, že vykonaným dokazovaním na hlavnom pojednávaní nebolo jednoznačne preukázané, že obžalovaný dosiahol vydanie uvedených rozhodnutí tým, že by iného uvádzal do omylu. Taktiež sa krajský súd stotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že zo skutkovej vety obžaloby nie je zrejmé, koho mal podľa tvrdenia prokurátora, obžalovaný uvádzať do omylu, keď v prvej časti skutkovej vety prokurátor tvrdí, že vedel, že nespĺňa podmienky na navrátenie vlastníctva a na základe nepravdivých čestných prehlásení svedkov bol vydaný rozsudok Okresného súdu Levice z 20.07.2004, sp. zn. 8P/180/2004 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a na základe tohto bolo rozhodnuté Obvodným pozemkovým úradom v Leviciach z 29.09.2004, č. 41/2004 (ďalej len „rozhodnutie pozemkového úradu“) o priznaní práva na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z. z. (ďalej len „reštitučný zákon“). Krajský súd sa však nestotožňuje s úvahou súdu I. stupňa, že nebolo preukázané, že by obžalovaný nejakým spôsobom ovplyvňoval sudkyňu, ako má vo veci rozhodnúť, resp. že má vo veci nezákonne rozhodnúť. Krajský súd k úvahám súdu I. stupňa udáva, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že tak Okresný súd Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 8P/180/2004 ako aj následne pozemkový úrad konali na základe skutočností tvrdených obžalovaným bez ohľadu na to, že tieto boli prednesené v návrhu na začatie konania podaného prostredníctvom jeho obhajkyne. Taktiež všetky potrebné listiny a doklady potrebné na začatie konania, či už na Okresnom súde Levice, resp. na Obvodnom pozemkovom úrade v Leviciach boli zabezpečené a predložené obžalovaným bez ohľadu na to, či bolo v tomto konaní vykonaným dokazovaním preukázané, že konal s úmyslom uviesť iného do omylu, resp. niečí omyl využiť, resp. či doklady, ktoré predložil a ich obsah, sú v rozpore so skutočnosťou a obžalovaný ich predkladal s vedomím o ich nepravdivom obsahu alebo s vedomím, že vyhlásenia obsahujú pravdivé tvrdenia (vyhlásenia svedkov).

Bez ohľadu na uvedené však krajský súd udáva, že podľa § 221 odsek 1 Trestného zákona na naplnenie objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podvodu je potrebné, aby páchatel seba alebo iného obohatil tým, že uvedie niekoho do omylu alebo niečí omyl využije a spôsobí tak škodu na majetku

iného. V predmetnej veci z obsahu skutkovej vety obžaloby možno predpokladať, že subjektom, ktorý mal byť uvedený do omylu, je Okresný súd Levice ako vecne a miestne príslušný na rozhodnutie o podanom návrhu obžalovaného v konaní vedenom na tomto súde pod sp.zn. 8P/180/2004 a to v otázke splnenia podmienok na vydanie rozsudku zo dňa 20.07.2004 a následne Obvodný pozemkový úrad v konaní vedenom pod č. 41/2004 v otázke splnenia podmienok na vydanie rozhodnutia v tomto konaní z 29.09.2004, keď Okresný súd Levice rozhodol na základe nepravdivých čestných vyhlásení svedkov o určení, že nebohý U. R., zomrelý XX.XX.XXXX, je starým otcom obžalovaného a Obvodný pozemkový úrad na základe tohto rozsudku rozhodol o priznaní práva obžalovanému na náhradu podľa zákona č. 503/2003 Z. z. (ďalej len „reštitučný zákon“). Je však zrejmé a vyplýva to z povahy občianskeho súdneho konania, že súd, v danom prípade rozhodujúci o návrhu obžalovaného, nemožno považovať za subjekt, ktorý možno v rámci tohto konania uviesť do omylu tak, aby bola naplnená skutková podstata trestného činu podvodu. Občianske súdne konanie má povahu samostatného konania iniciovaného navrhovateľom, v tomto prípade obžalovaným, na prejednanie je spravidla potrebné nariadiť pojednávanie a predpokladom pre vydanie rozhodnutia je postup súdu v tom čase v zmysle § 120 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a vykonať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci. Podľa § 120 odsek 1, odsek 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.09.2004 účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Vo veciach, v ktorých konanie možno začať aj bez návrhu, ako aj v konaniach o povolenie uzavrieť manželstvo, o určení a zapretie otcovstva, o osvojenie, vo veciach obchodného registra a v konaniach o niektorých otázkach obchodných spoločností a družstiev (§ 200e) súd je povinný vykonať ďalšie dôkazy potrebné na zistenie skutkového stavu, hoci ich účastníci nenavrhl.

Z daného potom vyplýva, že v konaní pred súdom pri rozhodovaní o návrhu na osvojenie, resp. na určení otcovstva bolo jeho povinnosťou v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku vykonať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci navyše, keď toto ustanovenie Občianskeho súdneho poriadku umožňuje súdu vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, t.j. na zistenie skutkového stavu. Teda zistenie, či existujú dôkazy, na základe ktorých by bolo možné určiť, či nebohý U. R. je starým otcom obžalovaného ako navrhovateľa (bez ohľadu na to, že určení takéhoto osobného stavu náš právny poriadok nepozná), sú bezpochyby takými dôkazmi, ktorých vykonanie je nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Ak je teda súd povinný zisťovať skutkový stav bez dôvodných pochybností, je teda miestom nachádzania práva a preto už z povahy veci je vylúčená možnosť podriaďiť všeobecný súd v civilnom konaní kontradiktórnym pod subjekt, ktorý môže byť uvedený do omylu páchatelom trestného činu podvodu.

V neposlednom rade ďalším subjektom, ktorý mal byť takto do omylu obžalovaným uvedený, je podľa tvrdenia skutkovej vety obžaloby B. pozemkový úrad v W., ktorému obžalovaný aj napriek tomu, že vedel, že nespĺňa podmienky na vrátenie dedičstva podľa § 2 odsek 2 písmeno c/ reštitučného zákona, predložil uplatnenie nároku na vrátenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam citovaným v skutkovej vete obžaloby. Ako už krajský súd vyššie uviedol, obvodný pozemkový úrad v konaní o navrátení vlastníctva pozemkov podľa zákona č. 503/2003 Z. z. konal ako správny orgán v zmysle § 1 odsek 2 zákona č. 71/1967 Zb. o Správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) v rámci reštitučného konania, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva a povinnosti fyzických alebo právnických osôb pričom procesnou normou, ktorá toto konanie upravovala, je Správny poriadok. Podľa § 2 odsek 4 Správneho poriadku rozhodnutia správnych orgánov musia vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. V tomto ustanovení Správneho poriadku je vyjadrená tzv. zásada objektívnej povahy, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správny orgán úplne a presne zistil skutočný stav a zaobstaral si potrebné podklady na rozhodnutie. Táto zásada pri zisťovaní skutočného stavu veci vyjadruje povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či budú v prospech alebo v neprospech účastníka a pri tomto zisťovaní nie je správny orgán viazaný návrhmi účastníkov konania, dané vyplýva z ustanovenia § 32 odsek 1, odsek 2 Správneho poriadku. Z daného je zrejmé, že aj v tomto prípade bolo potrebné zo strany obvodného pozemkového úradu vykonať dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci a najmä skutočný stav veci zistiť skutočne a presne, t.j. zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti a preto už z povahy veci je vylúčené taktiež tento správny orgán podriaďiť pod subjekt, ktorý môže byť uvedený do omylu páchatelom trestného činu podvodu. Navyše v tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25.05.2016, sp. zn. 6Sžo/19/2015, z ktorého vyplýva, že pre záver, že žalobca, t.j. v danom prípade obžalovaný, bol oprávnenou osobou uplatňujúcou právo na navrátenie vlastníctva k pozemkom, ktorých pôvodným vlastníkom bol Y. R., sa v administratívnom spise nenachádzali dostatočné podklady, pretože nebolo preukázané právne nástupníctvo po Y. R.

predložením matričných, resp. iných dokladov tak, aby bolo možné ustáliť jeho právne postavenie podľa § 2 odsek 2 písmeno e/ reštitučného zákona, čo však obžalovaný neurobil. Hoci rozsudok Okresného súdu v Leviciach sp. zn. 8P/180/2004, ktorý bol podľa tvrdenia obžaloby a aj tvrdenia Obvodného pozemkového úradu v Leviciach dôvodom na navrátenie vlastníctva obžalovanému a ktorým bolo určené, že nebohý U. R. zomr. XX.XX.XXXX je starým otcom V. N. R., je v zmysle § 159 odsek 2 OSP záväzný pre každého, keďže ním bolo rozhodnuté o osobnom stave, tento samotný výrok sám o sebe nie je postačujúci pre záver, že žalobca je oprávnenou osobou po nebohom Y. R.. T. totiž žiadnym hodnoverným spôsobom preukázané, že nebohý Y. R. je súrodencom N. R. ako aj to, že N. R., t.j. otec obžalovaného, bol synom U. R.. Rovnako nebolo preukázané ani právne nástupníctvo podľa § 2 odsek 2 písmeno c/ Reštitučného zákona, pretože rozsudok Okresného súdu Levice sp. zn. 8P/180/2004 neurčoval, že otec obžalovaného bol synom pôvodného vlastníka U. R.. Z vyššie uvedených právnych úvah je zrejmé, že obžalovaný nepreukázal, že spĺňa podmienky tzv. reštitučného zákona a daný záver mal vyplývať z postupu Obvodného úradu Levice a preto rozsudok Okresného súdu Levice z 20.07.2004, sp. zn. 8P/180/2004 nebol spôsobilý pri zachovaní zákonom určeného postupu citovanými ustanoveniami Správneho poriadku Obvodným pozemkovým úradom Levice uviesť tento do omylu pre účely konania o navrátení vlastníctva k pozemkom podľa reštitučného zákona.

Na základe vyššie uvedeného, krajský súd preto konštatuje, že obžalovaný sa svojim konaním nemohol dopustiť trestného činu podvodu a to ani v štádiu pokusu podľa § 14 k § 221 odsek 1, odsek 2 Tr zák., pretože nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu.

Krajský súd je toho názoru, že konanie obžalovaného popísané v skutkovej vete obžaloby by bolo možné za preukázania skutkových zistení tam uvedených, t.j. preukázania, že čestné prehlásenia svedkov v konaní pred Okresným súdom Levice boli nepravdivé a že o nepravdivosti týchto vyhlásení mal obžalovaný vedomosť, resp. ich ako nepravdivé zabezpečil, posúdiť ako trestný čin marenia spravodlivosti. V čase spáchania skutku však takéto konanie nebolo možné podradiť pod žiadnu skutkovú podstatu osobitnej časti Trestného zákona, pretože až zákonom č. 403/2004 Z. z. účinného od 01.08.2004 bola doplnená do Trestného zákona č. 140/1961 Zb. skutková podstata § 170, t.j. trestný čin marenia spravodlivosti, avšak aj v tom prípade išlo o predloženie falšovaného, resp. pozmeneného dôkazu výlučne v trestnom konaní a až ustanovením § 344 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. účinného od 01.01.2006 je možné kvalifikovať ako trestný čin marenia spravodlivosti predloženie falšovaného, resp. pozmeneného dôkazu v konaní pred súdom alebo v trestnom konaní.

Z týchto dôvodov, poukazujúc a stotožňujúc sa aj s úvahami súdu I. stupňa, krajský súd odvolanie prokurátora postupom podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol, pretože nie je možné konštatovať, že skutok obžalovaného popísaný v obžalobe prokurátora za daného stavu, sa stal.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.